capitis finem Śivae cultores quadrifariam divisi, hujusque superstitionis conditores enumerantur: ततश्चकार भगवांश्चातुर्वर्ण्यं हरार्चने। शास्त्राणि चैषां मुख्यानि नानोक्तिविदितानि च (शास्त्राणि वेदमुख्यानि मोक्षिभिर्गदितानि च B.) ॥ आद्यं शैवं परिख्यातमन्यत्पाशुपतं मुने। तृतीयं कालवदनं चतुर्थं च कपालिनं ॥ शैवश्चासीत्स्वयं शक्तिर्वसिष्ठस्य प्रियः सुतः। तस्य शिष्यो बभूवाथ गोपायन इति श्रुतः (गोमायुरिति विश्रुतः B.) ॥ महापाशुपतश्चासीद्भरद्वाजो तपोधनः। [तस्य शिष्योऽप्यभूद्राजा ऋषतः सोमकेश्वरः ॥ कालास्यो भगवानासीदापस्तंबस्तपोधनः।][1] तस्य शिष्यो बको वैश्यो नाम्ना क्राथेश्वरो मुने (क्लाथेश्वरो B.) ॥ महाव्रती च धनदस्तस्य (पंचनदस्तस्य B.) शिष्यश्च वीर्यवान्। ऊर्णोदर (Arṇodara A. C.) इति ख्यातो जात्या शूद्रो महातपाः ॥ 7, 8. Urvaśis origo. Chyavana rex, dum in Narmada lavatur, a Keralaka serpente captus in Tartarum deducitur, ubi Prahládam invisit. Prahládas, quum de principatu cum Náráyaṇa contendisset, postremo humilitate et obsequio victoriam reportat. 9. Andhakae cum deis pugna. 10. Qua omnes deos devincit mundoque potitur. 11–15. Sukeṣis cum viris sanctis in silva Mágadhensi colloquium. 11 (fol. 15[a]). Sukeṣi (sive Sukeṣin), Vidyutkeṣinis, Rákshasarum regis, filius, a Śiva urbem coelestem obtinet. Is data occasione ab anachoretis quum deorum et gigantum, tum hominum, in septem insulis mundanis viventium, officia edocetur. De 21. locis infernis, in Pushkaradvípa sitis. 12. Peccata, quibus homines in Erebum detruduntur. 13. Jambúdvípae descriptio. 14. De quatuor ordinum officiis. 15. Domum reversus, Sukeṣi populum justissime regit, ita ut urbs splendore et solem et lunam obscuraret. Quo facto iratus Sol urbem de coelo praecipitat, ipse vero a Śiva in terram detruditur, et intra Varaṇám et Asim, qui sunt rivuli in Gangám influentes, decidit, unde Váráṇasis nomen. 16. Quo tempore sol Geminos et Cancrum intrat, principes dii, dormitum euntes, colendi sunt: मिथुनाभिगते सूर्ये शुक्लपक्षे तपोधन। एकादश्यां जगत्स्वामी शयनं परिकल्पयेत् ॥ शेषादिभोगिपर्यंकं कृत्वा संपूज्य केशवं। कृत्वौपवीतिकं चैव सम्यक् संपूज्य च द्विजान् ॥ अनुज्ञां ब्राह्मणेभ्यश्च द्वादश्यां प्रयतः शुचिः। तथा पीतांबरधरः स्वस्ति निद्रां समानयन् ॥ त्रयोदश्यां ततः कामः स्वपते शयने शुभे। कदंबानां सुगंधानां कुसुमैः परिकल्पिते ॥ चतुर्दश्यां ततो यक्षाः स्वपंति सुखशीतले। सौवर्णपंकजकृते सुखास्तीर्णोपधानके ॥ पौर्णमास्यामुमानाथः स्वपते चर्मसंस्तरे। वैयाघ्रे सजटाभारे समुद्रंथ्यान्यचर्मणा ॥ ततो दिवाकरो राशिं संप्रयाति च कर्कटं। ततोऽमराणां रजनी भवने दक्षिणायनं ॥ ब्रह्मा प्रतिपदि तथा नीलोत्पलमयेऽनघ। तल्पे स्वपिति लोकानां दर्शयन्मानमुत्तमं ॥ विश्वकर्मा द्वितीयायां तृतीयायां गिरेः सुता। विनायकश्चतुर्थ्यां तु पंचम्यामपि धर्मराट् ॥ षष्ठ्यां स्वपिति च स्कंदः सप्तम्यां भगवान्रविः। कात्यायनी तथाष्टम्यां नवम्यां कमला तथा ॥ दशम्यां भुजगेंद्राश्च स्वपंते वायुभोजनाः। एकादश्यां तु कृष्णायां साध्या ब्रह्मन् स्वपंति च ॥ Quo die Viṣvakarman decumbit, is *Aṣúnyaṣayana* appellatur. Octavo et nono mensium Nabhasya, Áṣvayuja, Kárttika, Márgaṣira, Pausha, Mágha lunae obscurae die Śiva colendus est. Quibus mensibus quae vota suscepta sunt, ea reliquis solvenda sunt (páraṇa). 17. De ritibus et precibus (vaishṇavam panjaram), quibus Vishṇus Ásvayuja mense colendus est. Quibus precibus usa Kátyáyaní olim gigantes delevit. Jam hujus deae res gestae referuntur. 18. Mahisha Asura Rambhae, Karambhae fratris, filius gignitur. 19. Kátyáyanae origo[2]. 20, 21. Mahishae caedes. 22 (fol. 29[a]). De Umae origine. Samvaraṇae cum Tapatí connubium. 23. Kurus, eorum filius, Kurukshetrae conditor. 24–32. Vishṇus nani forma se manifestat. Quorum capitum pars major e Matsyapuráṇa (cc. 231–233) verbo tenus desumta est. 33 (fol. 39[b]). Sarasvatí a Márkaṇḍeya hymno celebrata, ut ab ipso in Kurukshetram duceretur, passa est. 34–42. De ejus terrae silvis[3], fluviis, locis sacris. Qui loci a piis visendi sunt. Capita 34, 35, 36, 38. e Mahábhárata (III, l. 83) sumta sunt. 43–50. De Sthánutírtha aliisque sacellis, lingae cultu celebratis, narratio, a Sanatkumára coram Márkaṇḍeya relata. Capite 43. superstitionis laingicae origo simili modo atque supra exponitur. 51 (fol. 58[a])–54. De Śivae cum Umá connubio. De Gaṇeṣae origine. 55, 56. De Chaṇḍae et Muṇḍae, Śumbhae et Niṣumbhae, gigantum, caede. Etiam haec imitatione Devímáhátmyae (cap. 5 sqq.) expressa sunt. 57–70. De Kárttikeyae origine, Mahishae caede, Andhakae clade. 71 (fol. 93[b]) et 72. De Marutum origine. 73–95. De Balis clade. Inseruntur vero plura episodia. Primum enim magnus locorum sacrorum (tírtha) numerus laudatur, quos Prahláda visisse fertur. Deinde Dhundhu Asurae caedes refertur. Tum manium cultus Bhádrapada mense (Śravaṇadvádaṣyám) factus quam efficax sit, narratione de Somaṣarmane et Somaṣravase mercatoribus, e Śákala urbe oriundis, probatur (c. 79). De cerimonia Nakshatrapurusha appellata (c. 80). Elephanti liberatio iisdem verbis atque in libello *Gajendramokshaṇa* (cf. supra, p. 5[a]) narratur (c. 84). Denique plures hymni ad Vishṇum celebrandum idonei proferuntur.

[1] Quae uncis inclusi, in codice B. desiderantur.

[2] Res, et maxima ex parte verba e Devímáhátmya (c. 3) desumta sunt, neque alia de causa auctor metrum mutasse videtur, nisi eo consilio, ne furti argueretur.

[3] Septem enumerantur: काम्यकं, अदितिवनं, व्यासवनं, फलकावनं, सूर्यवनं, मधुवनं, सीतावनं, itidemque septem fluvii: Sarasvatí, Vaitaraṇí, Yamuná, Mandákiní, Madhusravá (मधुश्रवा महापुण्या A. मधुश्रवा चांशुनदी B.), Dṛishadvatí. Lacus sacerrimi Brahmasaras et Rámasaras esse dicuntur.